

den paagældende Produktion en virkelig Beskyttelse ud over den blotte Erstatning af Tolden paa Raas- og Hjælpestoffer. Da imidlertid Tolden paa disse tilbels er foreslaaet ophævet, tilbels nedsat, fremtræde de beskyttende Toldsatser paa adskillige Steder som en tilshyneladende Nedsættelse af den hidtil bestaaende Beskyttelse, uden virkelig at være det. I ikke saa Tilfælde har dog en virkelig Formindskelse af Beskyttelsen fundet Sted, fordi det skønnes — stundom ogsaa erkendes af de Paagældende selv — enten at den hidtidige Toldsats var urimelig høj, eller at den stedfundne Udvikling gjorde det uundværdigt at bibeholde den i dens hele Omfang, eller endelig at den hele Industri var for ubetydelig til at kunne kræve et Værn, som i det givne Tilfælde paalagde Forbrugerne eller Statskassen uforholdsmæssige økonomiske Dre.

Det er særlig overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt et af disse Alternativer faktisk var til Stede, at Kommissionen har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Det er atter her mindre i Henseende til de Principer, der burde anvendes, end til deres faktiske Anvendelse og Bedømmelsen af de bestaaende Forhold og Tilstande, at Uenighed har været til Stede. Den strækker sig til et ikke ringe Antal Positioner, navnlig under den store Hovedgruppe Manufakturvarer og i nær Forbindelse dermed Håndsker, Fodtøj og Bundertmagerarbejde. Bortset fra de foran berørte Positioner, hvor det kan omtvistes, om Varen fortrinsvis bør betragtes som Raastof eller som Produkt (Eikorierødder, Lin), samt fra dem, hvor Mindretallets Ønske om Anvendelse af en Værditold i hvert Fald maatte føre til en forskellig Ansættelse, har Striden om Nødvendigheden af en større eller mindre Beskyttelse iøvrigt især gjort sig gældende med Hensyn til følgende Varer: Papir, Salt, Lædertapeter, Bygningssten af Kalk og andet Stenhuggerarbejde, Sæbe og Lys o. fl. a.

Naar Kommissionens Flertal overfor saa godt som alle disse Positioner har fastholdt en højere Toldsats end Mindretallet, skyldes dette forskellige Grunde, for hvilke der i hvert enkelt Tilfælde er gjort nærmere Rede i Specialbemærkningerne. Her vil der derfor kun være Grund til at fremhæve de mere almindelige Betragtninger, som have gjort sig gældende. Og særlig maa det da nævnes, at Flertallet ingenlunde har kunnet tillægge Hensynet til Forbrugernes Interesse den Vægt, som Mindretallet tillægger samme, dels fordi der i adskillige Tilfælde er Tale om et virkeligt Luksusforbrug, som intet Krav har paa en skaanfom Behandling (saaledes Forbruget af Håndsker, Bundertmagerarbejde, kostbare Tapeter, profilerede Bygningssten og andet Stenhuggerarbejde, der kun anvendes til Pragthygninger m. m.), dels fordi Indførselen af Varer, der kun ere billigere, fordi de ere daarlige, medens Forbrugerne ikke formaa at bedømme og vurdere denne Kvalitetsforskel, ingenlunde er i Forbrugernes virkelige Interesse, — men dels og fornemmelig fordi en Nedsættelse af Tolden i mange Tilfælde aldeles ikke vilde komme Forbrugerne til Gode.

Det er nemlig ikke saa sjældent Tilfældet, at en Toldnedsættelse ikke vil komme Forbrugerne til Gode. Den Fordyrelse, som Varerne lide ved Tolden, er i mange Tilfælde saa forsvindende i Sammenligning med den, som skyldes forskellige Mellemled imellem Forbrugere og Producenter, stundom Industridrivende, der bruge dem som Hjælpestoffer (saaledes Bagerne med Hensyn til Gjær), men oftest Detailhandlere, at en Nedsættelse af Tolden slet ikke vil naa Forbrugerne eller iaft Fald ikke mærkes af dem. Dette Forhold har været Genstand for en særlig omhyggelig Undersøgelse i Kommissionen, og det har vist sig, at Detailhandleravanceen stundom er saa betydelig, at Tolden ganske forsvinder deri. Saaledes er — for blot at nævne et Eksempel — Udsalgsprisen en gros for engelsk Blankhvæerte 1 Kr. 45 Dre à 1 Kr. 55 Dre for en Kasse med $\frac{1}{2}$ Gros, for hvilken Tolden er ca. 29 Dre, medens denne i Detail udbringes til 2 Kr. 40 Dre eller endog, naar Stykkerne købes enkeltvis, 3 Kr. 60 Dre.